

The background of the book cover is a dense arrangement of vibrant blue flowers, likely cornflowers, with white centers. These flowers are interspersed with thin, golden-brown stalks of dried grass or wheat. The overall composition is a rich, textured floral pattern that frames the central text.

KORENBLAUW

Van de auteur van de bestseller *Rozen*

Leila Meacham

ROMAN

Leila Meacham

KORENBLAUW

Van Leila Meacham verscheen eerder:

Rozen

Eerste druk, juli 2013

Oorspronkelijke titel: *Tumbleweeds*

Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, a division of
Hachette Book Group

Copyright © 2012 by Leila Meacham

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Ans van der Graaff

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: © Elizabeth Watt

Opmaak binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1369 6

ISBN e-book 978 90 325 1370 2

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL EEN

1979-1986

I

In de nacht van de eerste januari 1979, toen het nieuwe jaar krap twee uur oud was, zag Emma Benson een kruis door de maan. Wakker geworden door een vreemd gevoel van onrust stapte ze in haar oude flanellen badjas vanuit haar huis van gepotdekselde planken in het dorp diep in de Texas Panhandle waar ze al haar hele leven woonde, naar buiten en keek ze omhoog naar de onnatuurlijke aanblik, bezorgd door het vage gevoel dat het kruis een slecht voorteken voor haar persoonlijk inhield.

De volgende dag kreeg ze te horen dat haar enige overgebleven kind en zijn vrouw waren overleden tijdens een auto-ongeluk toen ze na een oudejaarsfeestje op weg naar huis waren. De beller identificeerde zich als dr. Rhineland, een buurman en goede vriend van Sonny en haar schoondochter. Zijn vrouw en hij zouden Cathy, de elfjarige dochter van het stel, bij zich houden, zei hij, tot de rechtbank of wie er dan ook het gezag over haar had, besliste wat er met haar moest gebeuren.

‘Hoe bedoelt u... de rechtbank?’ vroeg Emma.

Ze hoorde een gekwelde zucht. ‘Ik heb het over pleegzorg, mevrouw Benson.’

Pleegzorg. Mijn kleindochter, bloed van mijn bloed, die bij vreemden opgroeit?

Maar wie kon haar anders opnemen? Waar kon ze anders heen? Er was geen familie meer over. Emma's schoondochter was enig kind geweest, geadopteerd door een stel dat de vruchtbare jaren allang was gepasseerd en inmiddels was overleden. Haar andere zoon, Buddy, was in Vietnam om het leven gekomen. Zij was de enige overgebleven bloedverwant van het kind, maar het meisje had haar maar één keer eerder ontmoet en was haar waarschijnlijk vergeten, want Emma vermoedde dat haar naam

en woonplaats zelden of nooit ter sprake kwamen in het gezin van haar zoon.

Ze hoorde zichzelf echter zeggen: 'Als u het goed vindt dat Catherine Ann bij u blijft tot ik er ben, dr. Rhineland, dan neem ik haar mee naar huis.'

Emma, die nog nooit had gevlogen en maar twee keer, in haar jeugd, met de trein had gereisd, boekte een vlucht van Amarillo naar Santa Cruz in Californië. Tijdens de zes uur in de beperkte ruimte van de middelste stoel in de rij – met watjes in haar oren om het irritante gejengel, de nukkigheid en het wangedrag van het vierjarige jongetje achter haar buiten te sluiten – vroeg ze zich bezorgd af in welke mate de genen van haar tweede zoon zouden zijn overgedragen op zijn dochter. Het was haar opgevallen dat oudste dochters negen van de tien keer naar hun vader aarden, niet alleen fysiek en wat temperament betreft, maar ook in karakter, terwijl eerstgeboren zoons meer op hun moeder leken. Haar eerstgeboren zoon Buddy was geen uitzondering gebleken.

Maar Sonny, die later was gekomen, had geen druppel sap van de stamboom in zijn lijf. IJdel, materialistisch, vol van zichzelf en met een empathisch vermogen dat door het oog van een naald paste, had hij gemeend voor iets verheveners in de wieg te zijn gelegd dan de vlakte waar hij was geboren. 'Ik ben voor iets beters voorbestemd dan dit hier', herinnerde Emma zich dat hij had gezegd, waarmee hij haar vreselijk had gekwetst. Bij de eerste de beste gelegenheid was hij ervandoor gegaan om de vergissing die moeder natuur had gemaakt te herstellen. Hij was zelden terug naar huis gekomen en na zijn huwelijk met een vrouw die zijn ideeën deelde, nog maar één keer. Hij zei dat hij was gekomen om Emma aan zijn vrouw en dochter voor te stellen, maar hij was in werkelijkheid gekomen om het geld van de levensverzekering te lenen dat aan haar was uitbetaald toen zijn broer was gesneuveld. Ze had hem dat geweigerd. Sonny's onvrede met haar bleef bestaan, opgestookt door zijn stijlvolle echtgenote, die nauwelijks had kunnen verhullen dat ze haar neus ophaalde voor de omgeving waarin haar man was opgegroeid. Emma had uit haar

laatdunkende houding opgemaakt dat Pasen en Pinksteren op één dag moesten vallen voor ze haar dochter weer meenam naar de plek waar haar vader was geboren en de strenge, nuchtere vrouw die hem had grootgebracht. Emma had het inderdaad juist geïnterpreteerd; ze waren nooit teruggekomen en hadden haar nooit bij hen in Californië uitgenodigd. Ze herinnerde zich echter heel goed het tengere, overweldigend knappe vierjarige meisje dat zich zodra Emma hallo zei had teruggetrokken in de veiligheid van haar vaders schoot en niets met haar te maken had willen hebben.

Emma had haar erbarmelijk verwend gevonden. Je hoefde alleen maar naar de dure kleren en het dure speelgoed te kijken, het gekoer en de babypraat te horen, te zien hoe de ouders meteen aan elke wens en elk verlangen van het meisje voldeden om te weten dat ze wanneer ze ouder werd even weinig karakter zou hebben als een suikerklontje. Toch was het een betoverend klein ding, met haar vaders blonde krullen en grote blauwe ogen die – verlegen of gereserveerd, dat wist Emma niet – onder lange wimpers door keken, die wanneer ze sliep als donsveertjes op de zoete, roomkleurige welving van haar wangen lagen. Emma had een foto van haar uit die periode op haar nachtkastje staan.

Catherine Ann was nu elf jaar oud, mogelijk erfgename van de eigenschappen van haar vader, haar gedrag al bepaald door haar opvoeding en de gebruiken en leefwijze van de staat waar ze was geboren. Hoe bracht je een kind van palmbomen, strand en toegankelijk ouderschap over naar prairie, schrobberstruiken en een grootmoeder die nog vond dat kinderen moesten leren dat ze je weliswaar dierbaar waren, maar niet het middelpunt van je universum? Het jongetje in de stoel achter haar was een goed voorbeeld van de nieuwe opvoedingsnormen. De hemel verhoede dat hij ondanks de beperkte ruimte rekening zou moeten houden met de trommelvliezen van de mensen om hem heen.

Er zouden zich ongetwijfeld conflicten voordoen, die ze wellicht nooit te boven zouden komen, maar Emma kende haar plicht en was op haar tweeënzestigste bereid opnieuw haar hart op het spel te zetten voor het verlies van nog een kind.

‘We zijn er, Catherine Ann,’ zei Emma Benson op luchtige toon toen ze de garage van haar huis in Kersey, Texas, binnen reed. ‘Het zal niet lang duren voor het huis warm is, maar we zullen het een beetje bespoedigen met een kop warme chocolademelk. Heb je daar zin in?’

Zoals elke keer tijdens hun ontmoeting in Santa Cruz was het antwoord van haar kleindochter slechts een ondoorgrondelijke sturende blik, maar Emma kon wel raden wat zich achter die blauwe ogen afspeelde nu Catherine Ann een eerste glimp van haar nieuwe thuis had opgevangen.

‘Ik ga er maar van uit dat dat ja betekent,’ zei ze en ze haastte zich om de keukendeur te openen voor het kind te lang aan de vrieskou werd blootgesteld in een jas die veel te dun was voor de winters in de Panhandle. ‘Verdorie,’ zei ze. De sleutel wilde niet omdraaien – dat gaf vast een prima eerste indruk – en nu moest ze buitenom door de harde wind naar de voordeur om hen binnen te laten.

Haar kleindochter stond naast haar te bibberen, zwijgend, stoïcijns, uitdrukkingloos als ze de hele week al was.

Selectief mutisme, had dokter Rhineland haar toestand genoemd, daarbij aangevend dat hij slechts kinderarts was en geen kinderpsychiater, maar dat Catherine Ann alle symptomen ervan vertoonde. ‘Het is gewoonlijk een tijdelijke stoornis die verband houdt met angst of een trauma en wordt gekenmerkt door het onvermogen onder bepaalde omstandigheden te praten,’ had hij uitgelegd. ‘Cathy is momenteel stom bij iedereen behalve degenen die ze goed kent en vertrouwt.’ Hij had een snelle, klinische blik op Emma’s ruim een meter tachtig lange, onopgesmukte, magere gestalte geworpen. ‘Het is niet beledigend bedoeld, mevrouw Ben-

son, maar u ziet er nogal ontzagwekkend uit, en Cathy is stom in uw gezelschap omdat ze zich bij u niet veilig voelt. U bent een vreemde voor haar. Ze kiest ervoor te zwijgen omdat ze gezien alles wat er is gebeurd veiligheid ervaart in de stilte. Ze gaat vanzelf wel praten wanneer ze u vertrouwt.'

Emma probeerde de sleutel nog eens. 'Die verdraaide sleutel doet het niet. Ik weet niet wanneer ik deze deur voor het laatst op slot heb gedaan. Volgens mij was dat jaren geleden. In dit dorp doen we de deuren nooit op slot.' Ze gaf haar pogingen op en draaide zich naar Cathy om. 'Weet je wat, ga jij maar weer in de auto zitten, zodat je warm blijft terwijl ik via de voorkant van het huis ga om de deur van binnenuit open te doen. Oké?'

Resoluut stapte het meisje naar een plank in de garage en ging op haar tenen staan om een blik motorolie te pakken. Ze gaf het blik aan Emma. *Probeer dat eens*, zei ze met haar ogen, haar communicatiemiddel de afgelopen zeven dagen.

Emma nam het blik aan, bemoedigd door zelfs dit kleine gebaar. 'Wat ben jij slim!' zei ze. 'Waarom heb ik daar zelf niet aan gedacht?'

Een drupje op de sleutel en enkele tellen later stonden ze in de keuken. Emma haastte zich om het fornuis en een gevelkachel aan te maken terwijl het meisje bewegingloos, verstijfd van de kou en haar gebalde vuisten in haar jaszakken, stond te wachten. *Ze denkt waarschijnlijk dat ze net als Alice in Wonderland in een konijnenhol is gevallen*, dacht Emma, die voelde dat het meisje haar ouderwetse keuken met een verbijsterde blik inspecteerde. De keuken in Santa Cruz was net als de rest van het huis groot en zonnig geweest en net zo modern als de laatste ontwerpen in *Better Homes and Gardens*.

'Wil je alvast in de kamer gaan zitten terwijl ik chocolademelk maak?' vroeg ze. 'Je zit daar prettiger zodra het er wat is opgewarmd.'

Het kind reageerde met een knikje en Emma ging haar voor naar een plezierig sjofele kamer, waar ze tv keek, las en haar naaiwerk deed. Het meisje schrok van het plotselinge *woesj* en het op-

flakkerende vuur achter het rooster toen Emma de gevelkachel aanzette. Thuis in Californië hadden ze natuurlijk centrale verwarming.

‘Wil je even tv kijken?’ vroeg Emma.

Een bijna onmerkbaar hoofdschudden. Het kind ging met haar jas nog steeds aan op een stoel dicht bij de kachel zitten en draaide zich om naar Emma’s boekenverzameling, die een hele wand besloeg. Ze was bibliothecaris van beroep en had haar boeken gerangschikt op interesse in plaats van op auteur. Catherine Ann haalde *De kleine prins* van de plank met jeugdboeken. Ze keek Emma aan. *Mag ik?*

‘Natuurlijk. Heb je dat boek nog niet gelezen?’

Haar kleindochter stak twee vingers op. *Twee keer.*

‘O, je hebt het al twee keer gelezen? *De kleine prins* is het zeker waard om meer dan eens te lezen. Het is altijd goed om terug te keren naar vertrouwde dingen. Die kunnen ons aan gelukkige momenten herinneren.’

Dat was geen slimme opmerking. Emma zag diep in de blauwe ogen iets flakkeren, alsof er een herinnering boven was gekomen, en er viel een sluier van droefenis over haar gezichtje. Het meisje zette het boek terug in de kast.

‘Nou,’ zei Emma, en ze slikte, ‘dan ga ik maar snel chocolademelk maken.’ In de keuken leunde ze tegen het aanrecht, toegevend aan een gevoel van overweldigende hulpeloosheid. Ze had gedacht dat ze wel tegen deze taak opgewassen zou zijn, maar hoe was het mogelijk, als je bedacht hoeveel haar kleindochter had verloren en hoe weinig Emma te bieden had, om het gat te vullen dat in het leven van het meisje was geslagen? Hoe zou ze ooit haar ouders kunnen vervangen? Hoe konden de scholen in Kersey, met hun nadruk op American football en andere sporten, haar de kwaliteit van onderwijs en de culturele mogelijkheden bieden die ze gewend was? Hoe zou dit meisje met haar air van verfijning overweg kunnen met de plattelandsmanieren van haar klasgenoten? En hoe ter wereld kon ze gelukkig worden in Emma’s bescheiden huis als ze was opgegroeid in een luxueus ingerichte woning met

haar eigen tv, stereo-installatie en – glimmend in een hoek van de woonkamer – een heuse vleugel, en een achtertuin met een zwembad, een speelhuis en alle denkbare toestellen om vanaf te glijden, op te klimmen en op te springen?

Hoe kon Emma redden wat er nog van haar kindertijd overbleef?

‘Geef haar de tijd,’ had dokter Rhinelanders tegen haar gezegd. ‘Kinderen zijn heel veerkrachtig, en Cathy meer dan gemiddeld. Het komt wel goed met haar.’

Was die man gek? In een week tijd waren de ouders van Catherine Ann gestorven en was haar ouderlijk huis te koop gezet. Ze was weggehaald van haar vrienden, haar piano, de vooruitstrevende particuliere school waarop ze vanaf de kleuterklas had gezeten, de leuke plaats waar ze haar hele leven had gewoond – van iedereen en alles wat haar dierbaar en vertrouwd was – om in de Texas Panhandle bij een grootmoeder te gaan wonen die ze niet kende.

En de streek had er nooit zo deprimerend uitgezien als vandaag. Toen Emma vanaf Amarillo de Highway 40 naar Kersey op was gedraaid, had het kind haar ogen opengesperd, wat veel beter dan woorden haar paniek tot uiting bracht dat ze naar het eind van de wereld was afgevoerd. Emma kon het moeilijk met die indruk oneens zijn. De prairie bood in de winter beslist geen aanblik om te bejubelen, maar strekte zich doods en bruin uit tot een grenzeloos, eindeloos niets, hier en daar slechts onderbroken door een boerderij ergens in de verte of een stel koeien die ellendig op een kluitje bijeen stonden in de door de wind opgejaagde natte sneeuw. De dorpjes waar ze doorheen reden toen ze de snelweg hadden verlaten, zagen er op deze grauwe zondagmiddag extra troosteloos uit met hun verlaten hoofdstraten, donkere winkeletalages en de laatste kerstversieringen die nog aan lantaarnpalen hingen en door de wind werden geteisterd.

In een poging het meisje uit haar melancholie te bevrijden had Emma de prairie in de lente beschreven, wanneer die een eindeloos tapijt van wilde bloemen leek. ‘De mooiste transformatie die

je ooit hebt gezien,' zei ze, en toen werd haar enthousiasme onderbroken doordat ze het kind vol ontzag met haar vinger zag wijzen.

'O, mijn god,' zei Emma.

Een massa grauwe tumbleweeds suisde over de prairie op hen af, tientallen gedroogde en van de wortel afgebroken struiken die door de wind werden voortgedreven en eruitzagen als een troep kwaadaardige geesten die de auto wilden aanvallen. Emma kon niet stoppen voor de horde hen had bereikt en aan Catherine Anns kant van de Ford klauwde. Haar kleindochter gilde, drukte haar ellebogen in haar flanken en beschermde haar hoofd met haar handen.

'Rustig maar, Catherine Ann,' zei Emma, die de auto stilzette om het ineengedoken lijfje van haar kleindochter in haar armen te nemen. De tumbleweeds hadden zich al verspreid en buitelden verder, althans degene die niet door de aanval op de Ford uiteen waren gevallen. 'Het zijn maar gedroogde planten, onkruid,' legde ze teder uit. 'Je vindt ze in het hele zuidwesten. In de winter, wanneer de planten volwassen zijn, breken de bovengrondse delen los van de wortel en tuimelen ze met de wind mee weg. Daarom heten ze tumbleweeds, tuimelstruiken. Soms gaat een hele troep er tegelijk vandoor en krijg je een fenomeen zoals we net zagen. Het ziet er dan wat angstaanjagend uit, maar ze kunnen geen kwaad.'

Ze voelde het angstige bonken van het kinderhart door de stof van haar jas heen. De meeste kinderen die zoiets zagen zochten de veiligheid van de armen van de dichtstbijzijnde volwassene op, maar dat had Catherine Ann niet gedaan. Ze had bescherming gezocht bij zichzelf. Die observatie had bij Emma een gevoel van afwijzing teweeggebracht dat ze maar al te goed herkende.

'Cathy is erg onafhankelijk, ondanks de adoratie van haar ouders,' had Beth, de vrouw van dokter Rhineland, haar verteld.

Onafhankelijk. Emma haalde het deksel van een bus Nestlé Quick. Was dat een ander woord voor de onverschilligheid jegens ouderlijke liefde en leidraad die ze bij de vader van het kind had gezien?

Bij hun hernieuwde kennismaking had de koele blik in Ca-

therine Anns blauwe ogen haar zo sterk aan die van Sonny herinnerd dat ze het er koud van kreeg en onmiddellijk het conflict tussen liefde en afkeer had gevoeld dat haar gevoelens voor hem had gekenmerkt. In de hectische week waarin de begrafenis moest worden geregeld, het huis gereed moest worden gemaakt voor de verkoop en de dozen voor vervoer naar Kersey en bagage voor het vliegtuig ingepakt moesten worden – dat alles zonder dat er een woord over de lippen van het meisje kwam – had Emma naar genetische aanwijzingen gezocht die haar als Sonny's dochter kenmerkten. Afgezien van de fijne trekken en de teint en haarkleur van haar vader had ze er geen gevonden, maar ze waren dan ook moeilijk te herkennen achter een muur van stilzwijgen.

Het merendeel van wat ze over Catherine Ann te weten was gekomen, had ze van Beth. 'Ze is erg pienter en leergierig, wordt vaak voor jonger aangezien dan ze is omdat ze klein is voor haar leeftijd. Maar u komt er snel genoeg achter met wie u te maken hebt. Ze is heel goed geweest voor onze verlegen dochter Laura. Ze heeft haar zelfvertrouwen gegeven dat Laura anders niet zou hebben gehad.'

Toen Emma Catherine Anns schoolgegevens was gaan ophalen bij Winchester Academy, een instituut dat speciaal voor begaafde kinderen was opgericht, had het schoolhoofd Beths indruk van de intelligentie van haar kleindochter bevestigd.

'U weet toch wat Cathy wil worden als ze groot is?' had hij gevraagd.

Emma had moeten toegeven dat ze geen idee had.

'Arts. Bij de meeste kinderen die met dat idee spelen is die wens minder sterk dan crêpepapier in de regen, maar ik zie Cathy haar doel wel bereiken.'

Emma keek even de tv-kamer binnen; haar kleindochter zat nog op dezelfde plek, haar handen gevouwen in haar schoot, haar enkels over elkaar, roerloos, de blik van een in de steek gelaten kind in haar ogen maar met haar vaders onafhankelijkheid zichtbaar in elke lijn van haar houding. Emma werd overspoeld door wanhoop. Ze had al een hoop verdriet te verduren: het treinon-

geluk van haar echtgenoot al vroeg in hun huwelijk, dat haar tot weduwe en haar zoons vaderloos had gemaakt, de dood van haar eerstgeborene in Vietnam, zijn broers jarenlange vervreemding van haar en nu zijn eeuwige verlies zonder nog enige hoop op verzoening – maar zou ze de weigering van Catherine Ann om de liefde te aanvaarden die ze haar zo graag wilde geven ook kunnen verdragen? Zou ze opgewassen zijn tegen haar zoons onverschilligheid in de kleine robot die zijn dochter was?

Emma bracht de bekers chocolademelk naar binnen. ‘Kijk eens aan...’ begon ze, maar haar stem brak en ze kon niet verdergaan. Verdriet legde een brok in haar keel, verdriet om haar jongens die ze nooit meer zou zien, om de zoon die ze in de oorlog had verloren en de zoon die ze vanaf zijn geboorte was kwijt geweest, degene van wie ze het meest had gehouden. Er rolden tranen over haar wangen en toen stond tot haar verbazing de kleine robot op en kwam stijfjes voor haar staan, een frons in haar gladde voorhoofd – *wat is er aan de hand?* – en een blik vol medeleven in haar ogen. *Niet verdrietig zijn.*

In haar binnenste ontkiemde het zaadje van hoop dat, zo realiseerde Emma zich nu, Beth Rhineland er had willen planten toen ze afscheid van elkaar hadden genomen. ‘Cathy heeft een heel eigen karakter,’ had ze in haar oor gefluisterd. Emma hield nog steeds de warme bekers vast en toen haar kleindochter ertussenin kwam staan, bukte ze zich om de armen van het kind om haar nek en het zachte klopje van een kleine hand op haar rug in ontvangst te nemen.

Door het keukenraam dat uitkeek over haar achtertuin keek Mabel Church toe terwijl haar elfjarige neefje, Trey Don Hall, en zijn beste vriend, John Caldwell, in het laatste licht van de winterse middag een bal naar elkaar overgoiden. Op Trey's gezicht was nog steeds enige humeurigheid te zien, in contrast tot de goedgehumeurde uitdrukking van John, die Mabel hoorde zeggen: 'Ach, kom op, TD. We hoeven maar een week of zo op haar te passen en dan loopt de dienstovereenkomst al af!'

Dienstovereenkomst. Een van de woorden uit de woordenschat van de zesdeklasser. Trey gebruikte vaak dubbele negatieven om stoer te klinken, maar beide jongens genoten ervan nieuwe woorden in hun gesprekken te verweven, een gewoonte waarvan Mabel hoopte dat die indruk zou maken op Catherine Ann Benson. Helaas klonk Emma's kleindochter te intelligent in haar eigen voordeel – zeker voor Kersey Elementary School, een van de redenen dat Emma Mabel had verzocht de jongens te vragen haar de eerste paar weken onder hun hoede te nemen. De andere reden was zelfs nog ontmoedigender in een lagerschoolomgeving. Emma's kleindochter leed aan 'selectief mutisme', maar dat was maar tijdelijk, had haar oude vriendin haar uitgelegd, 'tot Catherine Ann aan haar nieuwe omgeving gewend is geraakt.'

Emma had het idee dat Catherine Anns overgang naar Kersey Elementary School gemakkelijker zou verlopen als Trey en John, de onbetwiste leiders van de zesde klas, het voorbeeld zouden geven van hoe ze behandeld moest worden: met beleefdheid en respect. 'Doe een beroep op hun mannelijke ijdelheid,' had ze voorgesteld. 'Vertel ze dat omdat zij de belangrijkste personen van hun klas zijn, de anderen naar hen zullen kijken en hun voorbeeld zullen volgen.' Emma was ervan overtuigd dat niemand het zou

wagen Catherine Ann te plagen als de jongens haar onder hun vleugels namen.

Mabel had het onderwerp die middag ter sprake gebracht toen de jongens aan haar keukentafel huiswerk zaten te maken. Zoals ze had verwacht was het gezicht van haar neefje betrokken alsof hij rapen moest eten toen ze uitlegde wat het inhield om op Catherine Ann te passen.

‘Vergeet het maar, tante Mabel. We gaan geen babysit spelen voor een stomme, in de kantine naast haar zitten en op het speelplein bij haar staan. Wat denk je dat ze dan van John en mij zullen zeggen? We zitten aan de jongenstafel en spelen tijdens de pauze American football.’

‘Ze is niet stom,’ had Mabel getracht uit te leggen. ‘Ze is gewoon voor een poosje de wil om te spreken kwijtgeraakt. Het is een aandoening die is ontstaan door de schok van de plotselinge dood van haar ouders en het feit dat haar hele wereld in een paar dagen tijd op z’n kop is komen te staan. Ze is weggehaald bij alles en iedereen die ze kent en zit nu in een haar onbekende omgeving tussen vreemden. Ze is in één klap wees geworden. Geen wonder dat ze haar stem kwijt is. Dat begrijp je toch zeker wel, of niet, Trey Don?’

John had geantwoord. ‘Natuurlijk begrijpt hij het. Wij allebei.’ Hij keek Trey aan. ‘Denk je eens in, TD, de ouders van dat meisje zijn pas dood. Ze is wees. Wij weten hoe dat is. Miss Emma heeft gelijk. De andere kinderen zullen haar uitlachen als wij haar niet beschermen. Je weet hoe gemeen Cissie Jane en haar groep kunnen zijn.’

Mabel had het hartverwarmend gevonden. Ze vond het fijn als hij haar *tante* noemde. John Caldwell was niet haar neefje, maar ze voelde zich met hem net zo verbonden als met het kind van haar zus. Het was op momenten als dit dat ze duidelijk de gevolgen zag van erfelijke factoren, een onderwerp waarover Emma en zij vaak spraken en het met elkaar eens waren. Door Johns aderen stroomde het grootmoedige bloed van zijn moeder, God hebbe haar ziel, en door die van Trey Don het bloed van haar zelfzuchtige jongere

zusje. Maar Johns opmerking over wezen had bij haar neefje een gevoelige snaar geraakt. Zijn ouders leefden nog. Ze wisten alleen niet waar. Trey's vader was al verdwenen voor hij werd geboren en zijn moeder was ervandoor gegaan met wie weet wat voor tuig nadat ze haar vierjarige zoontje 'voor een paar dagen' bij Mabel en haar echtgenoot had achtergelaten.

Ze hadden haar nooit meer gezien.

Trey had schoorvoetend gevraagd: 'Hoe ziet ze eruit?' met in zijn donkere ogen de hoop dat ze niet op Miss Emma zou lijken.

'Nou, ik ben blij dat je het vraagt,' zei Mabel opgewekt. 'Emma zegt dat ze erg knap is. Een blondine met blauwe ogen. Ze is klein van stuk, maar onafhankelijk en dapper, en helemaal geen plakker.'

'Het doet er niet toe hoe ze eruitziet,' zei John. 'We doen het, tante Mabel. U kunt op ons rekenen. Wanneer ontmoeten we haar?'

'Pas volgende week maandag. Ik heb voorgesteld dat jullie eerder kennis zouden maken, maar dat vindt Emma geen goed idee in verband met het spraakprobleem.'

Trey had haar verbolgen tegengesproken, maar Johns opmerking over wezen had de wind uit de zeilen van zijn tegenwerpingen genomen. Hij had wel nog het laatste woord gehad door te zeggen: 'Denk maar niet dat we haar boeken gaan dragen!'

Het was te koud voor ze om buiten te blijven spelen, maar Mabel keek nog een paar minuten naar hen voordat ze een poging ging doen hen binnen te roepen. Het was goed te begrijpen waarom ze de prinsen van de zesde klas waren. Op hun elfde al waren ze ontlukende atleten, lang, goedgevormd en knap; hartenbrekers in de dop. Ze waren ook intelligent, hadden belangstelling voor hun lessen en haalden goede cijfers. Ze waren geen van beiden dom, maar wat zou Emma's beschaafde kleindochter van hen vinden, en de jongens van haar? Het kind kon Frans lezen en spreken, was opgegroeid met kunst, had sinds haar zesde op ballet gezeten en speelde uitmuntend piano – 'en ik heb niets eens een piano voor haar', had Emma aan de telefoon betreurd.

Mabel herinnerde zich Sonny Benson nog heel goed. Hij had Emma's hart gebroken. God helpe haar beste vriendin als het meisje op haar vader leek, en god helpe Catherine Ann als ze met zijn laatsdunkende houding op de lagere school in Kersey zou komen aanzetten.

Zes dagen later, laat op een zondagmiddag, vertrok Trey bij Johns huis en maakte hij een omweg. Gewoonlijk liep hij van John rechtstreeks de straat af naar tante Mabels huis op de hoek, maar die middag besloot Trey naar de straat te lopen waar Miss Emma woonde, ook al had hij een hekel aan de kou, de wind en de sneeuw.

Hij had nog nooit ergens zo tegen opgezien als tegen de verandering in zijn leven wanneer John en hij vanaf morgenochtend als Catherine Ann Bensons bodyguards moesten optreden. Hij had John laten beloven dat ze het niet meer dan een week zouden doen. Miss Emma belde dagelijks een nieuwsbulletin over de vorderingen van het nieuwe meisje bij het verwerken van haar 'cultuurshock' (zoals zijn tante het noemde), maar hij had nog steeds geen idee wat John en hem te wachten stond.

Het meisje begon eindelijk een beetje te praten, en Miss Emma had haar mee naar Penney's in Amarillo genomen om een warmere jas, schoenen, jeans en flanelen bloezen te kopen, het soort kleren dat de meisjes in de zesde klas van de lagere school in Kersey droegen. Hij was opgelucht geweest toen hij dat hoorde. Het zou vreselijk gênant zijn geweest als ze in het soort kleren was komen opdagen dat ze op die particuliere school in Californië droegen: een schooluniform en kniekousen, had Miss Emma tante Mabel verteld. Stel je voor, kniekousen!

Miss Emma had geprobeerd haar bezig te houden met dingen als koekjes bakken om naar het bejaardenhuis te brengen, fotoalbums bekijken van haar vader als jongetje, en het zoeken naar scheuren in de grond van de bloembedden die erop duiden dat de narcissen gauw hun kopjes boven de grond zouden steken. Hij begreep niet hoe iemand zijn tijd daarmee kon volmaken,

maar hij nam aan dat meisjes dat soort dingen leuk vonden. John en hij hadden zich afgevraagd hoe Miss Emma's kleindochter zou reageren op Sampson, de oude schildpad die in haar achtertuin woonde en eruitzag als een prehistorisch monster. Trey had gewed dat ze ter plekke flauw zou vallen wanneer hij op zijn krachtige reptielenpoten uit zijn hol kroop en als een legertank in de aanval rechtstreeks op het lekkers in Miss Emma's zak afstevende. Tot zijn verbazing hadden die twee het meteen goed met elkaar kunnen vinden en voerde het meisje hem nu elke dag. De dag ervoor, nadat het 's nachts hevig had gesneeuwd, had Miss Emma haar geholpen een sneeuwman te maken, of beter gezegd een sneeuwkoningin. Miss Emma had er tegen zijn tante maar niet over opgehouden hoe creatief ze was geweest in het kiezen van een gegroefde fruitschaal als kroon, een barbecuevork als scepter en een stuk rood oliedoek als sjerp. Het was voor het eerst van haar leven dat het nieuwe meisje sneeuw zag.

Een grote pick-up met ACE PLUMBING op het portier stond aan zijn kant van de straat tegenover het huis van Miss Emma geparkeerd. Hij bleef ernaast staan. Zijn voeten in de laarzen begonnen te tintelen van de kou. De sneeuwkoningin stond in de voortuin. Ze had zwarte flessendoppen als ogen, een trechter als neus en rode knopen in een boogje als glimlachende mond. Het zag er eigenlijk best leuk uit.

De voordeur ging open en Catherine Ann Benson holde naar buiten. Zonder muts, zonder wanten, met haar jas open rende ze naar de sneeuwkoningin, haar wangen bijna meteen rood, haar haren dansend in de wind, haar kleine witte handen fladderend als vlinders terwijl ze de sjerp, de trechter en een scheef zittende knoop goed deed. Daarna vloog ze weer het trapje op en deed ze de deur achter zich dicht.

Trey bleef stokstijf op het trottoir staan. Omdat hij achter de pick-up verscholen stond, had ze hem niet gezien. Hij ervoer een gevoel dat hij nooit eerder had gekend. Hij kon zich niet verroeren, alsof hij gevangen was in de lichtstraal van een ruimteschip. Hij voelde de kou en de wind niet meer. Zijn handen en voeten

bestonden niet meer. Hij voelde alleen de schok van wanneer je een engel naar de aarde ziet afdalen en dan weer verdwijnen, het mooiste wezen dat hij ooit had gezien. Toen zijn voeten hem eindelijk weer gehoorzaamden, keerde hij naar huis terug, de sneeuw als magisch stof onder zijn laarzen. Hij zou zijn korte blik op Catherine Ann Benson voor zich houden, een geheim dat hij niet met John zou delen, tot hij zich morgenvroeg aan haar zou voorstellen en voor de rest van haar leven haar beschermer zou zijn.

Lees verder in *Korenblauw*